

Arrest

nr. 178 370 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent opgegroeid in de Baya wijk in de amil wijk. U bent tot het vijfde leerjaar naar school gegaan. U kan een beetje lezen en schrijven. Nadat u met de school was gestopt, zou u zijn beginnen werken in de garage die uw vader uitbaatte. In 2004 zouden jullie deze zaak hebben stopgezet. Uw vader zou in deze periode ernstige gezondheidsproblemen hebben gekend en u zag het niet zitten om de zaak alleen verder te zetten. In de periode die volgde, zou u als arbeider in dienstverband zijn beginnen werken onder andere in restaurants en in garages. Vanaf 2007 zou u zijn beginnen werken als een arbeider/onderhoudsman voor een zekere M.(...) al D.(...), een Irakees verbindingspersoon voor de

ambassade van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U diende de generatoren te onderhouden van zijn huis. U stond ook in voor de verzorging van zijn politiehonden. Vanaf 2010 werd de ambassade van de VAE geopend in de groene zone en u werd dan ook overgeplaatst. U hield zich met dezelfde zaken bezig als voorheen: het onderhouden van de generatoren, het onderhouden van het elektriciteitsnetwerk en ook het verzorgen van de politiehonden. U bleef dit werk als arbeider/onderhoudsman doen tot uw vertrek uit Irak.

In 2008 werd u opgepakt door een aantal onbekende mannen aan een controlepost. Men ging ervan uit dat u een shiïet was en dit op basis van uw voornaam K.(...). U zou een klap hebben gekregen op de achterkant van uw hoofd waarna u het bewustzijn verloor. Toen u wakker was geworden zou u geblinddoekt zijn en aan de handen en voeten vastgebonden zijn in een voor u onbekende plaats. Men ondervroeg u op een gewelddadige manier. Men zou u ervan beschuldigd hebben geheime informatie te hebben doorspeeld aan shiïtische milities. U riep uit dat u hier helemaal niets mee te maken had. Toen u werd ondervraagd, zou u de stem van een familielid hebben herkend, een zekere A. J. (U wenste uitdrukkelijk dat de naam van uw familielid niet zou vermeld worden in de beslissing van het CGVS). U zou zijn naam hebben uitgesproken, waarop deze laatste zijn kompanen opdroeg u vrij te laten aangezien duidelijk was geworden dat u geen shiïet, maar een soenniet was. A.J. zou u diezelfde dag een lift hebben gegeven. Hij zou u aangeraden hebben om gewoon naar uw werk te gaan en vooral niets te melden bij de autoriteiten. Hij zou u toen eveneens een voorstel hebben gedaan, namelijk om voortaan voor hen te werken als bewaker van de lokale moskee. U zou hiervoor royaal vergoed worden. U wees zijn aanbod evenwel af, op advies van uw vader. U maakte hem duidelijk dat u werkte voor de VAE ambassade en dus ook dat u geen ander werk zocht. In de dagen die volgden, zou u nog regelmatig door A.J. zijn opgebeld. Hij zou u verder onder druk gezet hebben om het aanbod te aanvaarden. U bleef hem echter telkens afwijzen. Ongeveer na één week zou u uw simkaart hebben vernietigd zodat hij u niet langer kon opbellen. Vanaf toen zou u niets meer van hem hebben gehoord.

In juli 2015 zou u opnieuw zijn benaderd door A.J. U was op weg naar het ziekenhuis om uw vader te bezoeken. Ter hoogte van de 'Nassour' rotonde werd uw auto klem gereden. Twee mannen kwamen naar u en zouden gezegd hebben dat ze door A.J. waren uitgestuurd om u tot bij hem te brengen. In de auto van de twee mannen werd u geblinddoekt en aan de handen vastgebonden. Na een kwartier rijden, zou u in een huis zijn binnengebracht, waar u tot bij A.J. werd gebracht. A.J. zou u gezegd hebben dat ze uw hulp nodig hadden om een auto van hen binnen te smokkelen in de groene zone. Het was de bedoeling om een aanslag te plegen tegen de Amerikaanse ambassade. U zou met A.J. in discussie zijn gegaan. Uiteindelijk zou hij u hebben toegestaan om er een weekje over na te denken, waarna u kon beschikken. Na dit laatste incident zou u besloten hebben Irak te ontvluchten. Begin augustus 2015 zou u met het vliegtuig naar Turkije gereisd zijn. Op 12 augustus 2015 zou u vanuit Turkije illegaal verder gereisd zijn tot u op 22 augustus 2015 in België aankwam. Op 24 augustus 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw verkiezingskaart, uw badge voor de groene zone, uw badge in verband met uw werk voor de VAE ambassade, uw badge voor het ministerie van buitenlandse zaken. Verder legde u nog een aantal kopies voor: een voedselkaart op naam van uw vader, een voedselkaart op naam van de moeder, uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een ontheemdingskaart op naam van uw vader, een terugkeerattest, opgesteld om eventueel schadevergoeding te bekomen voor het feit dat jullie eerder uit jullie huis waren gezet, een verklaring van de lokale raad van Seydiya ter bevestiging dat uw familie in de wijk een huurhuis betrokken, een verklaring van de lokale raad van al andalus ter bevestiging dat uw familie in de wijk een huis betrokken, tenslotte nog drie documenten die te maken hadden met de medische problemen van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Uw verklaringen waarbij u liet optekenen te zijn benaderd door een familielid, eerst in 2008 in het kader van een incident met militieleden aan een controlepost en later in 2015, in het kader van een ontvoering waarbij deze keer van u werd geëist uw medewerking te verlenen om een aanslag te plegen tegen de Amerikaanse ambassade in de groene zone volstaan niet om te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft het voorgehouden incident van 2008, indien die al daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden zoals u uit de doeken doet, moet er worden opgemerkt dat deze beweerdde gebeurtenis niet volstaat om te besluiten dat u actueel in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er te worden opgemerkt dat dit beweerde incident een vergissing betrof die acht jaar geleden zou hebben plaatsgevonden. U bent immers helemaal geen shiïet maar een soenniet. Toen dit gegeven aan de oppervlakte kwam werd u gewoonweg vrijgelaten. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u jarenlang geen problemen meer kende. U stelt wel dat uw familielid u na uw vrijlating telefonisch onder druk zette om zijn aanbod in verband met de bewaking van een lokale moskee te aanvaarden, maar dit kan allerminst beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hierbij moet worden opgemerkt dat u het aanbod telkens afwees en u uiteindelijk totaal distanteerde van uw familielid door na ongeveer een week uw simkaart van uw GSM te vernietigen. Hierna zou u een heel lange periode niets meer hebben vernomen van uw familielid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 84-90, 122).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2015 die uw concrete vluchtaanleiding vormen.

Allereerst is het bijzonder opmerkelijk dat u niet eens kon zeggen tot welke organisatie uw familielid precies behoorde. U mocht er niet naar vragen en als u er iets over vroeg, dan liet hij niets los (zie gehoorverslag CGVS, vraag 127). Eerder tijdens het gehoor had u het vermoeden laten optekenen dat hij behoorde tot de Naqshbandi organisatie omdat u had gezien dat hij op zijn gsm een foto had staan van de leider van die organisatie, te weten Izzat Ibrahim al Douri (zie gehoorverslag CGVS, vraag 96). Wat er ook van zij, dat u niet meer concrete informatie kon geven over tot welke organisatie uw familielid behoorde, is erg bevreemdend. Immers u gaf zelf aan dat uw problemen waarvoor uw asiel aanvraag in essentie zijn terug te brengen op uw vrees voor vervolging vanwege dit ene familielid (zie gehoorverslag CGVS, vraag 76). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zich niet meer moeite heeft getroost om bij uw familie meer informatie te bekomen over dit ene familielid.

Het is bovendien ook bijzonder opmerkelijk dat uw familielid na bijna 7 jaar niets meer van zich te hebben laten horen, plots weer opduikt in uw leven en u vraagt om uw medewerking te verlenen bij het uitvoeren van een aanslag tegen de Amerikaanse ambassade in de groene zone waar u op dat moment werkte. Uw uitleg voor het feit dat hij bijna zeven jaar niets van zich heeft laten horen, was dat hij allicht voor een langere periode in de gevangenis had gezeten en bovendien zou u het meeste van uw tijd hebben doorgebracht in de streng beveiligde groene zone. Dat u in juli 2015 terug zou zijn gevat door zijn handlangers, had te maken met het feit dat u uw vader ging bezoeken in het ziekenhuis, waardoor u zich buiten de groene zone in Bagdad begaf en u aldus weer blootstelde aan het risico gevat te worden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 7 en 8 en vragen 90 en 91). Deze uitleg is weinig overtuigend, temeer daar u eerder had laten optekenen dat u pas vanaf 2010, twee jaar na uw eerste voorgehouden probleem met uw familielid, in de groene zone bent beginnen werken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 52-57). Bovendien is het allerminst logisch dat het familielid van u een beroep zou hebben willen doen op u om een aanslag te helpen uitvoeren, hoewel u eerder, meer bepaald in 2008, u uitdrukkelijk heeft gedistantieerd van hem en de organisatie waartoe hij behoorde. U kreeg immers het aanbod om tegen een royale vergoeding als bewaker te gaan werken, een aanbod dat u evenwel afwees. Toen u dan later onder druk werd gezet om dit aanbod te aanvaarden, bleef u volharden in het afwijzen van dit aanbod tot op het punt dat u uiteindelijk besloot uw simkaart van uw gsm te vernietigen. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk en ongeloofwaardig dat uw familielid precies u zou hebben benaderd om die aanslag mee te helpen uitvoeren, hoewel u zich dus in het verleden duidelijk afkeerde van hem en de organisatie waartoe hij behoorde. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde zelf geen redelijke uitleg te hebben. U voegde eraan toe enkel de waarheid te hebben verteld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 93, 97-99). Deze uitleg overtuigt allerminst.

Vervolgens is het evenzeer totaal ongeloofwaardig dat uw familielid, nadat hij u had toevertrouwd dat zijn organisatie van plan was een aanslag te plegen tegen de Amerikaanse ambassade in de groene zone waarbij u een cruciale rol diende te spelen, u gewoon liet beschikken en u een week bedenktijd gaf. U werd ermee geconfronteerd dat deze door u geschetste gang van zaken weinig geloofwaardig is, temeer daar u aldus de gelegenheid kreeg om de gerechtelijke autoriteiten op de hoogte te brengen van de terroristische plannen die zij wilden uitvoeren. U antwoordde dat uw familielid erop vertrouwde dat u dit niet zou doen. In 2008 had u immers evenmin de autoriteiten op de hoogte gebracht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 141-145). Deze uitleg van u kan opnieuw allerminst overtuigen. Het uitvoeren van een terroristische aanslag tegen de streng bewaakte Amerikaanse ambassade in de groene zone is een uiterst complexe, delicate en gevaarlijke opdracht. Het is totaal ongeloofwaardig dat een terroristische organisatie hiervoor een beroep zou doen op mensen van wie men op voorhand weet dat deze zich niet loyaal gedragen ten opzichte van deze organisatie. Gesteld dat men toch mensen zou inschakelen die niet loyaal zijn zoals in uw geval, dan is dit enkel denkbaar wanneer er op deze mensen dwang wordt uitgeoefend. Uw verklaringen waarbij u liet optekenen op de hoogte te zijn gebracht van de concrete plannen in verband met het plegen van een aanslag tegen de Amerikaanse ambassade, waarna u een week de tijd kreeg om na te denken of u al dan niet uw medewerking zou verlenen, zijn dan ook totaal ongeloofwaardig, want volledig in strijd hiermee.

Omwille van het geheel aan bovenstaande redenen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens en uw verklaringen in verband met waar en wanneer u heeft gewerkt. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De kopies van documenten in verband met jullie bewoning in de verschillende wijken van Bagdad bevestigen het feit dat jullie verschillende keren zijn verhuisd, onder andere één keer als gevolg van sektarisch geweld. Deze zaken staan hier evenmin ter discussie. Wat dit laatste betreft, dient te worden opgemerkt dat jullie buiten jullie verdrijving uit de wijk al amil in 2007, verder geen andere incidenten hebben meegemaakt in het kader van het sektarische geweld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 103-120). De documenten in verband met de medische problemen van uw vader bevestigen dat hij in het kader van zijn ziekte zijn twee benen diende te laten amputeren. Ook dit wordt niet ter discussie gesteld. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voor genoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door

IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker zich niet te kunnen vinden in de redenering gevolgd in de bestreden beslissing en in haar motieven, die hij niet afdoende acht. Vervolgens tracht hij de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet

vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Uw verklaringen waarbij u liet optekenen te zijn benaderd door een familielid, eerst in 2008 in het kader van een incident met militieleden aan een controlepost en later in 2015, in het kader van een ontvoering waarbij deze keer van u werd geëist uw medewerking te verlenen om een aanslag te plegen tegen de Amerikaanse ambassade in de groene zone volstaan niet om te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft het voorgehouden incident van 2008, indien die al daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden zoals u uit de doeken doet, moet er worden opgemerkt dat deze beweerde gebeurtenis niet volstaat om te besluiten dat u actueel in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er te worden opgemerkt dat dit beweerde incident een vergissing betrof die acht jaar geleden zou hebben plaatsgevonden. U bent immers helemaal geen shiïet maar een soenniet. Toen dit gegeven aan de oppervlakte kwam werd u gewoonweg vrijgelaten. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u jarenlang geen problemen meer kende. U stelt wel dat uw familielid u na uw vrijlating telefonisch onder druk zette om zijn aanbod in verband met de bewaking van een lokale moskee te aanvaarden, maar dit kan allerm minst beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Hierbij moet worden opgemerkt dat u het aanbod telkens afwees en u uiteindelijk totaal distantieerde van uw familielid door na ongeveer een week uw simkaart van uw GSM te vernietigen. Hierna zou u een heel lange periode niets meer hebben vernomen van uw familielid (zie gehoorverslag CGVS, vragen 84-90, 122).

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2015 die uw concrete vluchtaanleiding vormen.

Allereerst is het bijzonder opmerkelijk dat u niet eens kon zeggen tot welke organisatie uw familielid precies behoorde. U mocht er niet naar vragen en als u er iets over vroeg, dan liet hij niets los (zie gehoorverslag CGVS, vraag 127). Eerder tijdens het gehoor had u het vermoeden laten optekenen dat hij behoorde tot de Naqshbandi organisatie omdat u had gezien dat hij op zijn gsm een foto had staan van de leider van die organisatie, te weten Izzat Ibrahim al Douri (zie gehoorverslag CGVS, vraag 96). Wat er ook van zij, dat u niet meer concrete informatie kon geven over tot welke organisatie uw familielid behoorde, is erg bevreemdend. Immers u gaf zelf aan dat uw problemen waarvoor uw asiel aanvraag in essentie zijn terug te brengen op uw vrees voor vervolging vanwege dit ene familielid (zie gehoorverslag

CGVS, vraag 76). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u zich niet meer moeite heeft getroost om bij uw familie meer informatie te bekomen over dit ene familielid.

Het is bovendien ook bijzonder opmerkelijk dat uw familielid na bijna 7 jaar niets meer van zich te hebben laten horen, plots weer opduikt in uw leven en u vraagt om uw medewerking te verlenen bij het uitvoeren van een aanslag tegen de Amerikaanse ambassade in de groene zone waar u op dat moment werkte. Uw uitleg voor het feit dat hij bijna zeven jaar niets van zich heeft laten horen, was dat hij allicht voor een langere periode in de gevangenis had gezeten en bovendien zou u het meeste van uw tijd hebben doorgebracht in de streng beveiligde groene zone. Dat u in juli 2015 terug zou zijn gevat door zijn handlangers, had te maken met het feit dat u uw vader ging bezoeken in het ziekenhuis, waardoor u zich buiten de groene zone in Bagdad begaf en u aldus weer blootstelde aan het risico gevat te worden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 7 en 8 en vragen 90 en 91). Deze uitleg is weinig overtuigend, temeer daar u eerder had laten optekenen dat u pas vanaf 2010, twee jaar na uw eerste voorgehouden probleem met uw familielid, in de groene zone bent beginnen werken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 52-57). Bovendien is het allerm minst logisch dat het familielid van u een beroep zou hebben willen doen op u om een aanslag te helpen uitvoeren, hoewel u eerder, meer bepaald in 2008, u uitdrukkelijk heeft gedistantieerd van hem en de organisatie waartoe hij behoorde. U kreeg immers het aanbod om tegen een royale vergoeding als bewaker te gaan werken, een aanbod dat u evenwel afwees. Toen u dan later onder druk werd gezet om dit aanbod te aanvaarden, bleef u volharden in het afwijzen van dit aanbod tot op het punt dat u uiteindelijk besloot uw simkaart en uw gsm te vernietigen. Het is dan ook totaal onbegrijpelijk en ongeloofwaardig dat uw familielid precies u zou hebben benaderd om die aanslag mee te helpen uitvoeren, hoewel u zich dus in het verleden duidelijk afkeerde van hem en de organisatie waartoe hij behoorde. U werd hiermee geconfronteerd. U verklaarde zelf geen redelijke uitleg te hebben. U voegde eraan toe enkel de waarheid te hebben verteld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 93, 97-99). Deze uitleg overtuigt allerm minst.

Vervolgens is het evenzeer totaal ongeloofwaardig dat uw familielid, nadat hij u had toevertrouwd dat zijn organisatie van plan was een aanslag te plegen tegen de Amerikaanse ambassade in de groene zone waarbij u een cruciale rol diende te spelen, u gewoon liet beschikken en u een week bedenktijd gaf. U werd ermee geconfronteerd dat deze door u geschetste gang van zaken weinig geloofwaardig is, temeer daar u aldus de gelegenheid kreeg om de gerechtelijke autoriteiten op de hoogte te brengen van de terroristische plannen die zij wilden uitvoeren. U antwoordde dat uw familielid erop vertrouwde dat u dit niet zou doen. In 2008 had u immers evenmin de autoriteiten op de hoogte gebracht (zie gehoorverslag CGVS, vragen 141-145). Deze uitleg van u kan opnieuw allerm minst overtuigen. Het uitvoeren van een terroristische aanslag tegen de streng bewaakte Amerikaanse ambassade in de groene zone is een uiterst complexe, delicate en gevaarlijke opdracht. Het is totaal ongeloofwaardig dat een terroristische organisatie hiervoor een beroep zou doen op mensen van wie men op voorhand weet dat deze zich niet loyaal gedragen ten opzichte van deze organisatie. Gesteld dat men toch mensen zou inschakelen die niet loyaal zijn zoals in uw geval, dan is dit enkel denkbaar wanneer er op deze mensen dwang wordt uitgeoefend. Uw verklaringen waarbij u liet optekenen op de hoogte te zijn gebracht van de concrete plannen in verband met het plegen van een aanslag tegen de Amerikaanse ambassade, waarna u een week de tijd kreeg om na te denken of u al dan niet uw medewerking zou verlenen, zijn dan ook totaal ongeloofwaardig, want volledig in strijd hiermee.

Omwille van het geheel aan bovenstaande redenen kan er niet worden geconcludeerd dat u in Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens en uw verklaringen in verband met waar en wanneer u heeft gewerkt. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De kopies van documenten in verband met jullie bewoning in de verschillende wijken van Bagdad bevestigen het feit dat jullie verschillende keren zijn verhuisd, onder andere één keer als gevolg van sektarisch geweld. Deze zaken staan hier evenmin ter discussie. Wat dit laatste betreft, dient te worden opgemerkt dat jullie buiten jullie verdrijving uit de wijk al Amil in 2007, verder geen andere incidenten hebben meegemaakt in het kader van het sektarische geweld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 103-120). De documenten in verband met de medische problemen van uw vader bevestigen dat hij in het kader van zijn ziekte zijn twee benen diende te laten amputeren. Ook dit wordt niet ter discussie gesteld. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. (...).

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker betwist de redenering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot het voorgehouden incident met militieleden aan een controlepost in 2008. Deze gaat volgens hem helemaal voorbij aan de essentie van het onderzoek of de kandidaat-vluchteling al dan niet nood heeft aan bescherming rekening houdend met een reëel risico op vervolging in geval van terugkeer. De vraag is volgens verzoeker helemaal niet of hij al dan niet kon vrijkomen zonder problemen, maar wel of er in de huidige context een reëel risico bestaat dat mensen omwille van hun werkelijk of vermeend toebehoren tot een bepaalde groep of politieke of religieuze strekking kunnen vervolgd worden. Verzoeker stelt *“dat die incidenten (opnieuw) courant (geworden) zijn en dat het dus bijzonder relevant is te weten dat verzoeker destijds reeds het voorwerp is geweest van een dergelijke willekeurige actie”*. Volgens verzoeker is het hoe dan ook bijzonder relevant dat hij reeds in 2008 naar aanleiding van voormeld incident door A. J. werd aangezocht om voor hem te werken als bewaker van de lokale moskee. Verzoeker wijst erop dat hij nooit aangifte heeft gedaan van voormeld incident en klaarblijkelijk enorm bang was van A. J. Verzoeker redeneert dat A. J. weliswaar kon besluiten dat verzoeker zijn eigen job wou verder zetten en niet voor hem wou werken, maar dat hij ook kon uitgaan van een zekere *“betrouwbaarheid”*, *in casu* gevoed door angst, net omdat verzoeker nooit een klacht heeft ingediend.

De Raad merkt aangaande het voorgehouden incident van 2008, waarbij verzoeker zou zijn opgepakt door een aantal mannen aan een controlepost en vervolgens zou zijn mishandeld, vooreerst op dat bepaalde elementen in verzoekers verklaringen dienaangaande afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Ten eerste hadden de militieleden klaarblijkelijk geen enkele aanwijzing om nog maar te vermoeden dat verzoeker informatie zou hebben doorspeeld aan de sjieten – wat overigens op zich reeds een bijzonder vage beschuldiging is –, nu verzoeker verklaarde dat hij door hen ontvoerd werd omdat ze uit zijn naam meenden te kunnen afleiden dat hij sjiit was (stuk 6, gehoorverslag, vraag 75). Ten tweede acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekers neef A. J., die betrokken was bij de ontvoering, zich pas rekenschap zou hebben gegeven van wie hij voor zich had nadat verzoeker hem zelf eerst aan de hand van zijn stem wist te herkennen (stuk 6, gehoorverslag, vraag 74).

De Raad merkt vervolgens op dat uit verzoekers verklaringen kan worden besloten dat voormeld incident van 2008 berustte op een misverstand, nu men er op basis van verzoekers naam verkeerdelijk was van uitgegaan dat hij sjiit zou zijn. Uit verzoekers verklaringen is tevens gebleken dat hij na zijn vrijlating geen problemen meer zou hebben gekend en dit tot aan de gebeurtenissen die zich in 2015 zouden hebben voorgedaan. Het familielid dat betrokken was bij het incident van 2008 zou verzoeker nadien weliswaar telefonisch onder druk hebben gezet om een bewakingsopdracht in de lokale moskee te aanvaarden, maar verzoeker zou dit consequent hebben afgewezen en zich uiteindelijk van het betrokken familielid hebben gedistantieerd door de simkaart van zijn gsm te vernietigen (stuk 6, gehoorverslag, vragen 84-90, 122). Deze gang van zaken duidt er niet op dat verzoeker actueel gegronde redenen heeft om in zijn land van herkomst vervolging te vrezen uit hoofde van voormeld incident van 2008 en de onmiddellijke nasleep hiervan. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft, maakte hij in het verleden het voorwerp uit van een willekeurige actie, die door een verkeerde veronderstelling op basis van zijn naam uitmondde in mishandeling. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen objectieve informatie voegt waaruit kan blijken dat sjieten in Bagdad courant gevisieerd worden door (soennitische) militieleden, kan het verwijzen naar het risico dat hij in de toekomst louter omwille van zijn vermeend behoren tot de sjiitische strekking opnieuw door leden van andere strekkingen zou worden gevisieerd niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij graag meer concrete gegevens had verkregen over de mensen die hem hadden ontvoerd om vervolgens aangifte te kunnen doen bij de autoriteiten, maar dat dit niet mogelijk was omdat hij niet wist wie ze waren (stuk 6, gehoorverslag, vraag 77). Het verband dat verzoeker thans legt tussen zijn nalaten aangifte te doen en de angst die hij voor A. J. zou hebben gehad is dan ook louter *post factum*. Het houdt overigens geen steek om te veronderstellen dat verzoeker zich uit angst voor A. J. als een betrouwbare handlanger zou gedragen bij het plegen van een aanslag tegen de Amerikaanse ambassade, nu deze angst verzoeker er klaarblijkelijk niet van weerhield

om het verzoek om in de lokale moskee als bewaker aan de slag te gaan systematisch af te wijzen en uiteindelijk zelf het contact met A. J. te verbreken.

Met betrekking tot de algemene motivering dat er geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen van 2015 die verzoekers directe vluchtaanleiding vormen, maakt verzoeker de opmerking dat deze voorbijgaat aan de complexiteit en de chaotische situatie die thans in Bagdad en Irak heerst. Deze motivering berust volgens verzoeker op een overwegend subjectieve interpretatie. Verzoeker betoogt dat het niet mogelijk is zijn concrete vluchtaanleiding te analyseren zonder rekening te houden met zijn algemene profiel en zijn professionele, sociale en familiale situatie als soenniet in de groene zone van Bagdad, welk profiel volgens hem wel degelijk een risico kan vormen naar de toekomst toe. Wie in de groene zone werkt, zou door zowel de soennitische als sjiiitische gemeenschap als een verrader worden beschouwd. Verzoeker wijst erop dat hij van gemengde afkomst is aangezien zijn vader soenniet is en zijn moeder sjiiitische en dat hij in het verleden reeds ontheemd werd. Daarnaast kan volgens verzoeker niet worden betwist dat hij zijn job in de groene zone zonder enige formaliteit heeft verlaten en dat dit voor zijn werkgever en andere personen uit zijn werkomgeving aanleiding kan geven tot verdachtmakingen naar de toekomst toe. Verzoeker wenst te benadrukken *“dat niet de gebeurtenissen uit het verleden – en hun eventuele geloofwaardigheid of niet – doorslaggevend zijn, doch dat de enige essentiële en pertinente vraag hypothetisch is naar de toekomstige terugkeer toe, en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak (...)”*.

In zoverre verzoeker van mening is dat de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen van 2015, die volgens zijn verklaringen de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Irak, niet pertinent is voor de inschatting van het risico op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar Irak, kan hij niet worden gevolgd. In de mate dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij en zijn familie in het verleden met de dood zijn bedreigd wegens zijn weigering om als medewerker van een ambassade hulp te verlenen bij het plegen van een terroristische aanslag, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij in de toekomst een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uit hoofde van diezelfde, ongeloofwaardig bevonden feiten. Het oordeel dat verzoeker de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt is overigens gebaseerd op concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in zijn administratief dossier en getuigt derhalve geenszins van een subjectieve interpretatie. Verzoeker kan niet volstaan met een verwijzing naar zijn professioneel of andersoortig profiel om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Dat wie in de groene zone van Bagdad werkt per definitie beschouwd wordt als een verrader, is een algemene bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Geen enkel element uit verzoekers dossier wijst erop dat de eventuele verdachtmakingen waarmee hij na zijn terugkeer in zijn werkomgeving zou worden geconfronteerd aanleiding kunnen geven tot daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de vreemdelingenwet, dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van diezelfde wet. Louter hypothetische beweringen aangaande mogelijke toekomstige problemen kunnen geen afbreuk doen aan de hoger weergegeven vaststellingen op basis waarvan niet kan worden aangenomen dat verzoeker in zijn land van herkomst actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève dient te koesteren of dat hij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het onbegrijpelijk acht dat verzoeker zich niet meer moeite heeft getroost om bij zijn familie meer informatie te bekomen over A. J., de neef die hij stelt te vrezen, laat verzoeker gelden dat hij van in het begin heeft aangegeven doodsbang te zijn voor die man sedert hij er in 2008 mee in direct contact kwam. Verzoeker wijst erop dat A. J., die al zeer lang gelinkt zou zijn aan Al Qaeda, een tijd in een Amerikaanse gevangenis in Basra heeft vertoefd en dat dergelijke gevangenschappen een broeinest voor Islamitische Staat zijn geweest. Hij noemt het gelet op zijn diepe angst voor A. J. en het kluwen van groeperingen en milities in Bagdad/Irak niet onlogisch dat hij niet met zekerheid kon aangeven tot welke organisatie A. J. precies behoorde. Verzoeker stelt te hebben aangegeven niet te weten wie hem binnen zijn familie al dan niet steunde, zodat discretie vereist was in het belang van zijn eigen veiligheid. Verzoeker stelt tevens te hebben aangegeven dat hij zelfs in Irak aan zijn eigen vader de naam van zijn neef niet wou geven uit angst.

De Raad hecht geen geloof aan het argument dat angst verzoeker er van weerhouden zou hebben om meer informatie in te winnen over de man die hem er volgens zijn verklaringen toe heeft gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker bleek immers wel op de hoogte van het feit dat zijn neef sinds lang banden heeft met Al Qaeda, door de Amerikanen werd aangehouden en in de Bucca-gevangenis in Basra werd vastgehouden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij zichzelf in direct gevaar zou hebben gebracht door pogingen te ondernemen meer te weten te komen over zijn belager, louter en alleen omdat hij niet zou weten welke familieleden hem al dan niet steunen. Verzoekers algemene bewering “*dat hij niets wou weten over A. J. en er zo ver mogelijk afstand van wou houden*” is niet verenigbaar met het gegeven dat de problemen die ten grondslag liggen aan verzoekers asielaanvraag in essentie terug te brengen zijn tot een vrees voor vervolging voor dit ene familielid, en hij er bijgevolg alle belang bij had er concretere informatie over te bekomen.

Verzoeker voert aan dat het feit dat hij zelf niet begrijpt hoe A. J. erbij kwam om hem in juli 2015, na bijna zeven jaar niets meer van zich te hebben laten horen, opnieuw te laten oppakken in het kader van diens plan om een aanslag uit te voeren, niet volstaat om te besluiten dat zijn verklaringen dienaangaande ongeloofwaardig zijn. Hij wijst erop dat hem geen tegenstrijdigheden of incoherenties werden tegengeworpen en dat er wat betreft de essentiële gegevens bovendien een interne coherentie is tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker wijst op de precisie van zijn verklaringen omtrent het incident van 2015 en de omstandigheden waarin dit plaatsvond. Het is volgens verzoeker wel degelijk mogelijk dat het bezoek aan zijn vader in het ziekenhuis de interesse van A. J. opnieuw heeft gewekt, te meer daar diens informanten klaarblijkelijk wisten dat verzoeker in de groene zone werkte. Verzoeker acht het anderzijds zeer goed mogelijk dat hij in de periode dat hij nog niet in de groene zone werkte (tussen 2008 en 2010) gewoon vergeten werd door A. J. toen bleek dat hij herhaaldelijk niet was ingegaan op het aanbod om voor hem te beginnen werken. Verzoeker betoogt dat het feit dat hij eerder de bewakingsopdracht in de moskee had afgewezen en het contact met A. J. had verbroken niet wegneemt dat hij in de groene zone een bijzonder interessante werkplaats had weten te bemachtigen. Verzoeker geeft nog aan dat hij zelf ook het raden heeft naar de ruimere context van het plan waarbinnen hij zich een slachtoffer waant.

De Raad merkt op dat het gegeven dat verzoeker niet kon worden betrappt op enige tegenstrijdigheden of incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen geen afbreuk kan doen aan de hoger weergegeven vaststellingen op basis waarvan terecht kon worden besloten tot verzoekers ongeloofwaardigheid. Waar verzoeker geen enkele plausibele reden onderkent om geen geloof te hechten aan het incident van 2015, geeft hij te kennen dat hij het niet eens is met de in de bestreden beslissing weergegeven motieven, maar doet hij daaraan geen afbreuk. Dat verzoeker geen problemen ondervond tussen 2008 en 2010 omdat A. J. hem mogelijks vergeten was nadat hij herhaaldelijk niet was ingegaan op het aanbod om voor hem te werken, is een louter hypothetische bewering die de Raad niet aannemelijk voorkomt. Indien A. J. binnen de – nochtans streng beveiligde – groene zone over informanten beschikte die bovendien zouden hebben geweten dat verzoeker daar werkte, is het geheel onlogisch dat verzoeker zich voor het eerst zou hebben blootgesteld aan het risico om door de handlangers van A. J. opnieuw te worden gevat toen hij de groene zone in juli 2015 verliet om zijn vader in een ziekenhuis te bezoeken. Dat A. J. in de door verzoeker geschetste omstandigheden voor het eerst naar aanleiding van voormeld ziekenbezoek kennis zou hebben gekregen van verzoekers werkplaats, kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker voert verder aan dat A. J. aanvankelijk niet met zoveel woorden te kennen gaf dat hij op een aanslag zinde toen hij verzoeker vroeg zijn hulp te verlenen bij het binnensmokkelen van een auto in de groene zone. Pas in de loop van het gesprek en naargelang verzoeker op de obstakels wees die hij voorzag zou het hem duidelijk geworden zijn dat het om de voorbereiding van een aanslag ging. Het gesprek zou zich op een dergelijke wijze hebben ontplooid dat verzoeker wel degelijk dwang voelde opkomen, maar niettemin een week tijd vroeg. Verzoeker stelt dat het niet onbegrijpelijk is dat A. J. ermee instemde hem een week bedenktijd te geven aangezien A. J. hem verder zijn vader wou laten verzorgen en verzoeker door zijn normale werkzaamheden voort te zetten geen argwaan zou wekken. Hij geeft aan dat hij het telefoonnummer van A. J. had gekregen en dat er was afgesproken dat hij zijn medewerking tegen een som geld zou verlenen. Verzoeker betwist dat op hem geen dwang zou zijn uitgeoefend. Volgens hem was reeds naar aanleiding van het incident in 2008 gebleken dat hij doodsbang was en nooit naar de autoriteiten zou stappen. Hij zou geen andere keuze hebben gehad dan mee te werken aangezien men hem anders wist te vinden.

Over de precieze plannen van A. J. met de auto die verzoeker gevraagd werd de groene zone binnen te smokkelen, verklaarde verzoeker desgevraagd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het voor hem duidelijk was dat A. J. de bedoeling had om een aanslag te plegen tegen de Amerikaanse ambassade om wraak te nemen. Hem vervolgens gevraagd of A. J. hem dat letterlijk had gezegd, antwoordde verzoeker bevestigend (stuk 6, gehoorverslag, vragen 94-96). De Raad acht het samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat een terroristische cel of organisatie voor het uitvoeren van een dermate complexe, delicate en gevaarlijke opdracht een beroep zou doen op iemand die zich eerder reeds deloyaal ten aanzien van hen heeft getoond, en hem bovendien een week bedenktijd zou geven en aldus het risico zou lopen dat de autoriteiten op de hoogte worden gebracht van hun terreurplannen. Hoger is reeds gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij uit angst geen aangifte zou hebben gedaan van wat hem in 2008 overkomen was, laat staan dat A. J. er met een gerust gemoed op mocht vertrouwen dat verzoeker de autoriteiten niet zou tippen over zijn plannen.

Verzoeker vraagt nog rekening te houden met de door hem bijgebrachte stukken, die volgens hem de coherentie van zijn asielrelaas ondersteunen en wijzen op zijn medewerkingsbereidheid en vertrouwen dat de Belgische autoriteiten zijn vrees ernstig onderzoeken. Het gaat volgens hem niet op *“om een aantal essentiële zaken niet ter discussie te stellen maar ze ook totaal niet te bespreken in het kader van een gedegen onderzoek”*. Wat betreft de door verzoeker neergelegde stukken, dient te worden gewezen op volgende passage van de bestreden beslissing: *“De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens en uw verklaringen in verband met waar en wanneer u heeft gewerkt. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De kopies van documenten in verband met jullie bewoning in de verschillende wijken van Bagdad bevestigen het feit dat jullie verschillende keren zijn verhuisd, onder andere één keer als gevolg van sektarisch geweld. Deze zaken staan hier evenmin ter discussie. Wat dit laatste betreft, dient te worden opgemerkt dat jullie buiten jullie verdrijving uit de wijk al amil in 2007, verder geen andere incidenten hebben meegemaakt in het kader van het sektarische geweld (zie gehoorverslag CGVS, vragen 103-120). De documenten in verband met de medische problemen van uw vader bevestigen dat hij in het kader van zijn ziekte zijn twee benen diende te laten amputeren. Ook dit wordt niet ter discussie gesteld. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.”* In zoverre verzoeker van mening is dat ten onrechte geen aandacht werd besteed aan bepaalde essentiële elementen uit zijn asielrelaas die niet ter discussie staan, laat hij na toe te lichten welke elementen volgens hem van aard zijn om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen afdoende argumenten aanbrengt die alsnog een ander licht werpen op de appreciatie van zijn asielmotieven, maar dat hij zich louter beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zodoende wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Aan de cumulatieve voorwaarden vermeld in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet is *in casu* niet voldaan, zodat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling

dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Iraakzen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek dat in de hoger weergegeven analyse aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad nergens een directe link wordt gelegd met zijn persoonlijke omstandigheden en dat er geen enkele individuele toetsing wordt gedaan, is in het geheel niet dienstig. De individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker zijn immers niet relevant met betrekking tot de vraag of er actueel in Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan overigens niet worden gevolgd waar hij stelt dat elk risico op geweld

uitgaat van een religieuze, politieke en sektarische inspiratie en aldus fundamenteel gelieerd blijft met de criteria van de Conventie van Genève. Opdat een bepaald geval van geweld 'vervolging' zou uitmaken in de zin van de Conventie van Genève moet het in verband kunnen worden gebracht met welbepaalde raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken die eigen zijn aan het individu dat er het slachtoffer van is of die dit individu worden toegeschreven. Veralgemeend geweld dat een risico inhoudt voor eenieder die zich in het door het geweld getroffen gebied bevindt en dit ongeacht de bijzondere raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken van de potentiële slachtoffers, voldoet niet aan de criteria van de Conventie van Genève, zelfs niet indien de geweldplegers handelen vanuit een welbepaalde religieuze, politieke of sektarische inspiratie. Het willekeurige geweld bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan slechts aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die aan de criteria van voormelde bepaling voldoen, indien zij niet reeds voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen en evenmin een beroep kunnen doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. *In casu* kan op basis van de in het administratief dossier aanwezige en door de verwerende partij neergelegde informatie worden vastgesteld dat de mate van het actuele willekeurig geweld in Bagdad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om zijn dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF